

๒๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

นั่งน้อย ไม่ใช่บุญน้อย

วันนี้วันที่ ๑๖ นับจากวันเข้าพรรษา พรรษานี้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลुธรรม เพราะฉะนั้นต้องใช้วันเวลาในพรรษานี้ให้คุ้มค่า ซึ่งอากาศดีมาก ๆ ไม่ร้อน ไม่หนาว ไม่อ้าว เหมาะในการปฏิบัติธรรม ทำความเพียรเรื่อยไป อย่าทำอะไรซ้ำเกียจ ไม่ใช่พอนั่งแล้วมีดี เมื่อย ฟุ้ง ก็เลยคิดไปเองว่าเราบุญน้อยมั้งจึงไม่ได้เห็นพระกับเขาบ้าง ที่จริงไม่ใช่บุญน้อย แต่นั่งน้อย แล้วยอนเยอะ

ต้องนั่งเยอะ ๆ แล้วจะได้อย่างแน่นอนเชื่อเถอะ คนอื่นเขาทำได้ ทำไมเราจะทำไม่ได้ ทำไมได้มีอยู่ประการเดียว คือ ไม่ได้ทำ ผึกไปเรื่อย ๆ สักวันหนึ่งใจก็หยุดนิ่งเอง ไม่จำกัดกาลเวลา หยุดเข้าเห็นเข้า หยุดสายเห็นสาย บ่าย เย็น ค่ำ กลางคืน ตีก็ แจ้ง รุ่งสาง หยุดตอนไหนก็เห็นตอนนั้น เป็นอากาสิโก

มนุษย์เราเหมือนหุ่นให้บุญและบาปเชิด เหมือนหุ่นกระบอกตามโรงละครที่เขาเชิดเป็นตัวนั้น ตัวนี้ ตัวโน้น มีบทบาทต่าง ๆ นานานั้นแหละ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องสั่งสมบุญให้มาก ๆ ถ้าหากเรามีบุญมาก อุปสรรคก็น้อยลงไปเรื่อย ๆ ความสมหวังในชีวิตทั้งปัจจุบันและในอนาคตก็มีมากเป็นทวี

บุญคือพลังงานแห่งความบริสุทธิ์ที่จะขจัดพลังงานแห่งความไม่บริสุทธิ์ให้หมดสิ้นออกไปจากกาย วาจา ใจ ชาติธรรมเห็นจำคิดรู้ของเรา จะได้บุญมากนอกจากทำทานรักษาศีลแล้ว การทำใจหยุดนิ่ง ๆ ตรงกลางกายฐานที่ ๗ ถ้าขัดใสสว่างเมื่อไรแล้วบุญจะมาก หลักอยู่ตรงนี้